

Arrest

nr. 36 767 van 8 januari 2010
in de zaak RvV XXX / II

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van XXX, op 12 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2009 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 mei 2009 een aanvraag in om, in functie van haar relatie met een Belgische man, in het bezit gesteld te worden van een verklaring van inschrijving. Dezelfde dag diende

zij tevens een aanvraag in om ook voor haar minderjarige dochter een verklaring van inschrijving te verkrijgen.

1.2. Op 6 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 07.05.2009 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008). De voorgelegde foto's tonen onvoldoende aan dat er een stabiele en duurzame relatie bestaat tussen betrokkene en haar Belgische partner. De authenticiteit van de foto's kan niet gegarandeerd worden. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Met betrekking tot de dochter van verzoekster nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 07.05.2009 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Zie motivering bijlage 38. (...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Tevens besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 6 oktober 2009 tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die verzoekster evenzeer op 12 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan (J.J.)(...), bevel gegeven aan de genaamde (J.C.)(...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL :

De bijlage 19 van betrokkene haar moeder werd geweigerd wegens onvoldoende bewijzen. Bijgevolg kan betrokkene geen bijlage 19 indienen in functie van haar stiefvader. (...)"

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en dat deze bepaling een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij licht toe dat een wet primeert op een koninklijk besluit, zodat een koninklijk besluit geen strengere voorwaarden kan opleggen dan de wet en dat de voorwaarde, opgelegd door het koninklijk besluit, dat de partners dienen te bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen, dan ook onwettelijk is. Ter onderbouwing van haar stelling verwijst zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 januari 2009 met nr. 22 227.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde

vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Litouwse vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische man aantoont dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn partner tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

De Raad stelt vast dat de vereiste dat de relatie ten minste één jaar duurt dient onderscheiden te worden van de voorwaarde dat deze relatie tevens een stabiel en duurzaam karakter dient te hebben. Wat deze laatste voorwaarde betreft heeft de wetgever in artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat de criteria om het stabiel karakter van een relatie te bepalen zullen vastgesteld worden bij koninklijk besluit. Doordat in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het stabiel karakter van een relatie kan worden aangetoond, wordt derhalve geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt, conform de wil van de wetgever, bepaald hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd. Het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk een minimumdrempel bepaald heeft door te stellen dat enkel een relatie die *"al minstens één jaar duurt"* in aanmerking kan genomen worden, sluit niet uit dat tevens wordt bepaald dat het stabiel karakter van een relatie in bepaalde gevallen maar kan blijken na het verstrijken van een termijn van twee jaar.

De verwijzing van verzoekster naar het arrest van de Raad van 29 januari 2009 met nr. 22 227 is voorts niet dienstig, daar arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en de verwijzing naar dit

arrest, dat afwijkt van de vaste rechtspraak (RvV 25 juni 2009, nr. 29 083; RvV 28 september 2009, nr. 32 146), geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststelling.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK